

KAMER VAN BEROEP GESUBSIDIEERD VRIJ ONDERWIJS

G. V. O / 2007

BESLISSING

Inzake	verzoekende partij, wonende te ..., bijgestaan door ..., verzoekende partij,
tegen	de inrichtende macht v.z.w gevestigd te ... , vertegenwoordigd door ..., bijgestaan door ... , verwerende partij.

Met een ter post aangetekende brief van dd... tekent verzoekende partij beroep aan tegen de beslissing van de inrichtende macht v.z.w. ..., haar betekend bij aangetekende brief van 12 april 2007 en waarbij haar de tuchtmaatregel van de blaam wordt opgelegd.

1. Over de gegevens van de zaak

Verzoekende partij is vastbenoemd, adjunct-directeur verbonden aan het ...

Bij aangetekende brief van 29 januari 2007 deelt de inrichtende macht aan verzoekende partij de feiten mee waarvoor zij tuchtrechtelijk wordt vervolgd en op 15 februari zal worden gehoord. Wegens procedurefouten wordt verzoekende partij met een aangetekende brief van 27 februari 2007 opnieuw opgeroepen. De ten laste gelegde feiten zijn: het ontwikkelen van een niet-bestaand lessenrooster dat voor haar/hem persoonlijk gunstig kan zijn.

Het tuchtverhoor vindt plaats op 15 maart 2007. Het proces-verbaal van de hoorzitting wordt op 26 maart 2007 verstuurd aan verzoekende partij, die op 28 maart 2007 tekent voor ontvangst.

Bij aangetekende brief van 12 april 2007 deelt de voorzitter van de inrichtende macht aan verzoekende partij mee dat haar voor de genoemde feiten de tuchtstraf van de blaam wordt opgelegd. Het is tegen deze beslissing dat verzoekende partij beroep aantekent.

2. Over de ontvankelijkheid van het beroep

Het beroep is binnen de termijn en naar de vorm regelmatig ingediend.

3. Over het verloop van de procedure

Er worden geen leden van de Kamer van beroep gewraakt.

Er wordt geen memorie van toelichting ingediend.

Het verweerschrift wordt als aangetekende zending bij de post afgegeven op 29 juni 2007. De zending bereikt de verwerende partij op 3 juli maar is bij de aanvang van de zitting nog niet bij de Kamer van beroep toegekomen. Het verweerschrift wordt met instemming van de partijen ter zitting aan de leden van de Kamer uitgereikt.

De partijen worden op 4 juli 2007 door de Kamer van beroep gehoord over de grond van de zaak.

Als getuigen worden gehoord

- voor de verzoekende partij: ... , administratief medewerkster;
- voor de verwerende partij: ... , directeur

4. Over de grond van de zaak

4.1. De verzoekende partij voert aan dat een vormfout is begaan doordat voorafgaand aan de oproeping tot het verhoor geen mededeling is gedaan dat een tuchtonderzoek is gestart, wat in strijd zou zijn met artikel 8, § 1, zesde lid van het Besluit van de Vlaamse regering van 22 mei 1991 omtrent de preventieve schorsing en de tucht.

De verwerende partij stelt dat zij kon oordelen dat na een eerste kennisname van de feiten geen verder onderzoek vereist was om tot een tuchtverhoor te kunnen overgaan.

De Kamer stelt vast dat de ten laste gelegde feiten op identieke wijze worden omschreven in de oproeping voor het tuchtverhoor, in het proces-verbaal van het verhoor en in de tuchtbeslissing. De verwerende partij moet worden gevolgd waar zij stelt dat de feiten van die aard zijn dat na een eerste kennisname geen verder onderzoek meer vereist

was. Verzoekende partij beweert ook niet dat voorafgaand aan de oproeping tot het verhoor een tuchtonderzoek zou zijn gevoerd zonder de verzoekende partij daarover te informeren. De Kamer besluit uit het voorgaande dat de in artikel 8, § 1, zesde lid van het Tuchtbesluit nagestreefde rechtsbescherming werd gerespecteerd.

4.2. De verzoekende partij oefent kritiek uit op de samenstelling van de hoorzittingscommissie en op het verloop van het verhoor. Het proces-verbaal van het verhoor vermeldt als aanwezigen voor de inrichtende macht ... (voorzitter) en ... (ondervoorzitter), later vervoegd door De verzoekende partij wordt niet tegengesproken wanneer zij stelt dat ook ... niet bij de aanvang van de zitting aanwezig was. Verzoekende partij stelt dat zij in haar verweer daardoor ernstig werd verstoord.

Anderzijds besluit het proces-verbaal van de hoorzitting met de zin: “De inrichtende macht blijft bij haar standpunt en spreekt een blaam uit tegen verzoekende partij”. Daar zou normaal moeten worden uit afgeleid dat deze beslissing is toe te rekenen aan de drie leden van de inrichtende macht die uiteindelijk aanwezig waren. Verwerende partij stelt evenwel ter zitting dat de twee later binnengekomen leden van de inrichtende macht enkel optraden als getuigen en dat de voorzitter van de inrichtende macht na consultatie van nog andere leden van de inrichtende macht op een later tijdstip alleen beslist heeft, overeenkomstig een haar gegeven machtiging.

De Kamer van beroep stelt vast dat het proces-verbaal van het verhoor op geen enkele manier aangeeft dat de bijkomende leden van de inrichtende macht enkel als getuige aanwezig geweest zouden zijn. De Kamer van beroep kan aannemen dat het verloop van het verhoor meer bewogen en complex is geweest dan het verslag laat vermoeden en dat onduidelijkheden in het verloop en in de verslaggeving het gevolg kunnen zijn van het gebrek aan ervaring met dergelijke procedures. De zorg voor de rechtszekerheid belet evenwel dat de inrichtende macht, die zelf eenzijdig het proces-verbaal heeft opgesteld, achteraf aan de door haar zelf vastgelegde feiten een verklaring zou geven die op geen enkele manier uit de tekst is af te leiden. De Kamer is van oordeel dat de door de Inrichtende macht gecreëerde onduidelijkheid over het verloop van het beslissingsproces op dit ogenblik niet meer kan worden weggewerkt door bijkomende verklaringen of documenten. Afgaande op het proces-verbaal van het verhoor kan worden aangenomen dat het verhoor werd verricht door drie leden van de inrichtende macht die gezamenlijk de verantwoordelijkheid dragen voor de aan het einde van het verslag geformuleerde beslissing om een blaam uit te spreken. Daar kan niet tegen worden opgeworpen dat de betekening van de tuchtbeslissing enkel de naam vermeldt van de voorzitter van de inrichtende macht. Ook dit document laat niet toe te oordelen wie namens de inrichtende macht de beslissing heeft genomen.

4.3. Het recht van verdediging voor de tuchtrechtelijk vervolgte persoon houdt essentieel het recht in om gehoord te worden d.w.z. het recht om zich, ten aanhoren van wie als tuchtoverheid zal optreden, te verweren tegen de ten laste gelegde feiten, de beschuldigingen tegen te spreken en zowel het bestaan als de kwalificatie ervan te betwisten. Dit recht wordt aan het personeelslid uitdrukkelijk toegekend in artikel 8, § 2 van het tuchtbesluit. Uit dit recht volgt dat enkel kunnen beslissen over de tuchtstraf

personen die ook het personeelslid hebben aanhoord. Het recht van verdediging zou immers worden uitgehold indien aan de tuchtbeslissing zou worden meegewerkt door leden van het beslissend orgaan die het verhoor niet of niet volledig hebben kunnen aanhoren (zie P. Lemmens en D. D’Hooghe, *Het recht van verdediging in tuchtzaken*, Kluwer Rechtswetenschappen, Antwerpen, p. 49 met verwijzing naar de rechtspraak ter zake). Overeenkomstig de rechtspraak van de Raad van State, waar de Kamer van beroep zich in het verleden heeft bij aangesloten wordt een dergelijke schending van de rechten van de verdediging ook ambtshalve opgeworpen (zie Kamer van Beroep G.V.O./1995/7, 14 juni 1995; G.V.O./1999/2, 27 januari 1999; G.V.O./2000/3, 13 september 2000; ook G.O.O./2001/90, 16 mei 2001).

De Kamer van beroep is van oordeel dat in dit geval uit het dossier en de afgelegde verklaringen niet meer met zekerheid kan worden opgemaakt aan welke leden van de inrichtende macht de beslissing moet worden toegeschreven en dat ook niet kan worden vastgesteld dat de leden van de inrichtende macht aan wie de beslissing zou moeten worden toegeschreven, de verzoekende partij in haar verweer van af het begin hebben aanhoord. In overeenstemming met zijn vaste jurisprudentie oordeelt de Kamer dat derhalve de rechten van de verdediging in die mate geschonden zijn dat de bestreden beslissing moet worden vernietigd.

4.4. In zijn arrest nr. 155.470 van 23 februari 2006 inzake Van Rousselst heeft de Raad van State geoordeeld dat de bevoegdheid van de Kamer van beroep om te beslissen in laatste aanleg, inhoudt dat het beroep devolutieve werking heeft. Daardoor is het dossier definitief onttrokken aan het eerst beslissende orgaan. De Raad overweegt dat ‘in laatste aanleg’ beslissen “geen ruimte laat voor een terugverwijzing van de zaak naar het in eerste aanleg beslissend bestuur of voor het herleven van diens beslissingsbevoegdheid”. Daarmee komt een einde aan de vroegere rechtspraak die inhield dat bij een herstelbare procedurefout, zoals een (mogelijke) discrepantie tussen de samenstelling van het orgaan dat het verhoor heeft verricht en datgene dat de beslissing genomen heeft, de inrichtende macht het dossier kon hernemen op het punt waar het fout liep.

Het komt in deze de Kamer derhalve toe om zelf het dossier ten gronde te behandelen, met rechtzetting van de in eerste aanleg gemaakte nog herstelbare fouten. De Kamer van beroep kan de door de inrichtende macht uitgesproken tuchtsanctie evenwel niet verzwaren (artikel 13, § 3 Tuchtbesluit van 22 mei 1991).

Ter zitting wordt verzoekende partij uitvoerig gehoord over wat haar ten laste wordt gelegd en over haar verweer dienaangaande.

4.5. De feiten worden niet betwist. Verzoekende partij heeft een fictief lessenrooster opgemaakt. Zij vermenigvuldigde eigenmachtig, zonder overleg en zonder dat daar in de feiten aanleiding voor was, vanaf 3 oktober het aantal cursisten met 160 in plaats van met 80 zoals ze dat voor de maand september correct had gedaan. Dat zou voor de instelling leiden tot het toekennen van een hoger aantal lesuren cursist dan waar het centrum in feite recht op heeft. Aan de directeur bekende ze dat ze dit deed omdat ze vreesde dat ze bij een kleinere puntenenveloppe (door het dalen van het aantal lesuren cursist) haar huidige opdracht niet meer voltiijds aan het centrum zou kunnen uitoefenen en dat de opdracht

van haar zoon ook zou worden verminderd. Ter zitting spreekt zij, na een uitdrukkelijke vraag, deze bekentenis niet tegen.

De Kamer van beroep is van oordeel dat het bewust invullen van foutieve gegevens die er toe leiden dat aan het centrum subsidies zouden worden verleend waarop het geen recht heeft, in hoofde van een adjunct-directeur moet worden beschouwd als een zeer ernstige tekortkoming aan de beroepsplichten neergelegd in art. 9 en 10 van het Decreet rechtspositie van 27 maart 1991. Dat daarmee een persoonlijk belang wordt gediend is een verzwarende omstandigheid, waartegen het voordeel van een onberispelijke carrière in het verleden niet opweegt. Verrassend en zorgelijk is volgens de Kamer verder dat de verzoekende partij in haar verdediging blijft stellen dat gehandeld is in het belang van het centrum en dat zij nog geen oog lijkt te hebben voor het onderscheid tussen de abstracte mogelijkheid van de gekozen formule en de onmogelijkheid om ze binnen de context van het centrum concreet toe te passen. De Kamer van beroep besluit dat de inrichtende macht zeker niet te streng is geweest wanneer zij de lichtst mogelijke tuchtstraf van de blaam heeft opgelegd.

BESLISSING

Gelet op het decreet van 27 maart 1991 betreffende de rechtspositie van sommige personeelsleden van het gesubsidieerd onderwijs en de gesubsidieerde centra voor leerlingenbegeleiding, zoals het werd gewijzigd;

Gelet op het besluit van de Vlaamse regering van 22 mei 1991 omtrent de preventieve schorsing en de tucht, alsmede omtrent het ontslag van sommige tijdelijke personeelsleden in het gesubsidieerd onderwijs en de gesubsidieerde centra voor leerlingenbegeleiding, zoals het werd gewijzigd;

Gelet op het huishoudelijk reglement van de Kamer van Beroep van het gesubsidieerd vrij onderwijs van 20 oktober 1999;

Na beraadslaging,

Met eenparigheid van stemmen,

Artikel 1

De bestreden beslissing van de inrichtende macht v.z.w. ... betekend bij aangetekend schrijven van 12 april 2007 waarbij aan verzoekende partij de tuchtstraf van de blaam wordt opgelegd, wordt vernietigd.

Artikel 2

De Kamer van beroep legt aan verzoekende partij de tuchtstraf van de blaam op.

Brussel, 4 juli 2007.

De Kamer van beroep is samengesteld uit:

De heer Raf VERSTEGEN, voorzitter;

Mevrouw B. PLETINCK en de heren F. DE COCK, A. JANSSENS en W.
NIMMEGEERS,
vertegenwoordigers van de representatieve groeperingen van de inrichtende machten;

Mevrouw H. LAVRYSEN en de heren M. BORREMANS, D. DAEMS, P. GREGORIUS
en L. VAN DEN BOSCH,
vertegenwoordigers van de vakorganisaties;

Mevrouw Karen DE BLEECKERE, secretaris.

Na loting om de pariteit te herstellen neemt de heer P. Gregorius geen deel aan de stemming.

Opgemaakt in twee originele exemplaren, waarvan één voor elke partij.

De secretaris,
Karen DE BLEECKERE

De voorzitter,
Raf VERSTEGEN